

ved det erkjendtes, at een Revisor ikke kunde udføre alt det Arbejde, som Loven tilligter. Jeg maa bemærke, at forsaavidt der i det Hele taget er Tale om Revisions-Arbejdet og hele Regnskabsformen, som vistnok med Grund fra visse Sider mere er bleven betragtet som hørende til Reglementer end til Lovgivningen, vilde det vistnok have været ønskeligt, om man havde anthydet, hvem der skal give Dvitering for Regnskabet, og jeg maa endvidere fremhæve, at hele Punktet om Decisionerne og deres Retsvirkning forekommer mig at være aldeles svævende og uklar. Det hedder, at de Decisioner, som Amtsraadet skal afgive, under visse Omstændigheder ogsaa skulle betegne de Udfættelser, hvortil Amtmandens, Magistratens og Borgerrepræsentationens eller Sogneforstanderskabets Forhold kunde give Anledning. Det vilde være en underlig Ting, om en Decision, som gives af Amtsraadet, hvori Amtmanden har Sæde, skulde komme til at omfatte Amtmandens egen Stilling; han vil der ved undertiden komme til at blive Dommer i sin egen Sag. Det forekommer mig at være et Forhold, som er indeholdt i Lovens Ord; derimod er der Uvisshed om, hvorledes der endelig skal forholdes med Decisionen. For nærværende Tid forholdes der saaledes, at naar Vedkommende ikke vil efterkomme Decisionen, saa bliver der gjort Skridt til Ministeriet; man kan nu ikke bestemt see af Lovens Ord, om det er Meningen, at Decisionen fra Amtsraadets Side skulde være endelig. Jeg maa nu tilføje, at jeg har opfattet det saaledes, at Decisionen skulde være endelig; alle de øvrige Udtryk i Loven forekomme mig nemlig at tyde derpaa; idetmindste er det ikke paa nogen Maade anthydet, at man kunde gaae til vedkommende Minister, som jeg antager maatte være Indenrigsministeren. Jeg maa i den Henseende bemærke, at i det første Udkast, som ifjor var forelagt Rigsdagen, var der idetmindste gjort en Anthyding af, at der kunde skee Indberetning til Indenrigsministeriet; da det imidlertid er gaaet ud af det foreliggende Udkast, har dette fremkaldt den Tanke hos mig, at det var den høitævede Regjering's Mening, at der ikke skulde kunne appelleres, om jeg maa bruge det Udtryk, fra Amtsraadets Decision, men jeg vil

dog troe, at det i alt Fald vilde være ønskeligt, om dette var betegnet paa en saadan Maade, at man tydeligt kunde see, hvad der skulde blive det endelige Resultat af Decisionerne. Dersom de ikke paa nogen Maade skulle samles hos Ministeriet, saa vil der meget let fremkomme en høi Grad af Uensartethed i de forskellige Amt, saaledes at Decisionen vil gaae i den ene Retning i det ene Amt og i en anden Retning i et andet. Jeg troer herved at have godtgjort, at der er en Ulydelighed i disse Forhold, som vistnok paa en eller anden Maade kunde behøve Opklaring.

P. Peterfen: Under Forhandlingen af denne Sag er der af flere Talere især lagt særdeles Vægt paa, at, ved at vedtage denne Lov, skulde Communerens Selvstændighed lide og Grundlovens § 96 ikke ssee Fyldest. Jeg troer ikke, at denne Anke er vel begrundet; jeg har nemlig ikke kunnet finde nogen i saa Henseende præjudicerende Bestemmelse i Loven. Hvad angaaer det sidste Punkt, Dpfylbelsen af Løftet i Grundlovens § 96, da troer jeg, at naar Lovudkastet bliver taget tilfølg, maa man endog være tilbøjelig til at ansee det for et Skridt fremad imod det Maal, som tilligtes ved den nævnte Grundlovsparagraf. Seer jeg hen til, hvori den ved Lovudkastet bebudede Forandring egentlig bestaaer, saa har jeg heller ikke kunnet finde, at den vil gribe præjudicerende ind i den comunale Selvstændighedsret. Betragter man Landcommunerne, saa forekommer det mig, at de underordnede Communes Stilling vil blive den samme, og med Hensyn til den overordnede Communalbestyrelse vil der jo ikke foregaae nogen anden Forandring end den, at medens den tidligere bestod af Amtmanden i Forening med de fra Landet valgte Repræsentanter, er der her gjort et Tillæg af nogle fra Mænd fra Kjøbstæderne, og det seer jeg ikke kan fremkalde nogensomhelst Forandring i Landcommunerens Selvstændighed. Gaaer man over til Kjøbstadcommunerne, da ville de efter Lovudkastet beholde ganske det samme Raaderum, som de nu have, med Hensyn til deres indre og særlige Anliggender, og hvad den overordnede Bestyrelse af dem angaaer, vil Loven vel fremkalde en meget væsentlig Forandring — det